

JEANNETTE ANGELL

TELEKIZ

♥
CAN

ROMAN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN
DİLEK ŞENDİL

Jeannette Angell
TELEKIZ

Can Yayınları: 1392
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 588

Callgirl, Jeannette Angell
© Jeannette Angell, 2004
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2004
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Nisan 2006

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Fulya Tükel
Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 975-07-0632-3

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Jeannette Angell
TELEKIZ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
DİLEK ŞENDİL

CAN YAYINLARI

Giriş

Herkes bu konuda yığınla soru sorar. Yaptın mı sahidenden? Dalga geçiyorsun, değil mi? Nasıl başladın? Nasıldı? Bu servisi nasıl kimseler kullanır? Ne tür kızlar çalışır?

Erkeklerin konuya ilgileri daha başkadır. Sürekli bundan konuşmak ister, aynı soruları defalarca sorarlar, öğrendikleri yetmez onlara. Biraz yasak, biraz gizemli, pornografiyle alaya alınan, tutucuların topa tuttuğu ve hemen herkesin hakkında fikir yürüttüğü bir dünyaya göz attıkları duygusuna kapılırlar. Erkekler bu dünyayı gözlerinin önüne getirince başkasının tattığı cinsel ürpertiye duyarlar. Kadınlarsa başka türlü bir bedel adına düzenli olarak verdikleri bir şeyi, para –hem de çok para– karşılığı yapmanın nasıl olacağını merak ederler.

Kimileri ellerinde olmadan çekinerek bakarlar bana. Onlardan biri olabilirdim pekâlâ, öyleyim de. Kız kardeşleri, komşuları, kız arkadaşları. Kimsenin kafasındaki fahişe tipine benzemem. Belki de onları korkutan budur.

Telekızların farklı olmasını, parmakla gösterilebilmelelerini isterler. Böylece kendileri güvende olacaktır.

Oysa gerçekte hiçbir farkımız yoktur. Ha, evet, geceleri kaldırımlarda bekleyen kızlar var, diyeceksiniz. Doğrusunu isterseniz öyle kızlardan benim de ödüm kopar. Bir gece Peach ile birlikte dolaşıyorduk, yanlarından geçerken arabanın kapılarını kilitledik, *sözde* aynı işi yapıyoruz, değil mi? Yok, onlarla ortak hiçbir yanımız yok bizim.

Biz telekızlar –özellikle de pahalı olan ve başka kadınların işlettiği telekız ajansları için çalışan kadınlar– kimse-den farklı değiliz. Daha güzel de sayılmayız. Ürkütücü

olmamız bundan kaynaklanır, aranızdan biri olabiliriz çünkü.

Öyleyiz belki de.

Televizyondan söz ederken edebiyat yapmaktan hoşlanmam, ama burada yapmak zorundayım. Bu günlerde *The West Wing* (Batı Kanadı) adlı diziyi hiç kaçırmıyorum, zeki, kıvrak, siyasal içerikli, duyarlı bir dizi. Düşünceli oluşlarıyla ve görevlerine bağlılıklarıyla karakterleri beni pek etkiliyor.

Ama dizinin başlarında karakterlerden biri bir telekızla ilgili görüşlerini belli ki evrensel düzeyde geçerli sözlerle dile getirir, kızın elle tutulur ahlak kuralları olmadığını, para için her şeyi yapabileceğini, mesleğiyle kişiliğinin uyduğunu söyler. Mesleği de yüzkarasıdır zaten.

Böyle bir kanıyı aramızda hoş gören var mı?

Şimdi kulaklarınızı iyi açın. Telekızların ahlak kuralları vardır. Bizler de herkes gibi kendi dinimize, inancımıza göre kararlar alırız. Aramızda Demokratlar, Cumhuriyetçiler, Bağımsızlar, Sosyalistler ve Liberaller bulunur. Kimimiz küçük hayvanları severiz. Ne seks manyağıyızdır ne de nemfoman. Biz de ilişkiler yaşarız, güven veririz, sır saklarız. Bizler de birilerinin kızı, kardeşi, annesi ve eşiyizdir.

Gerçek şu ki erkeklerin bize ihtiyacı vardır. Fakat ihtiyaç duymak istemezler. O nedenle de suçu bize atarlar. Müslüman kadınların erkeklerden kaçınmalarının nedeni de buna benzer; erkeklerin cinsel arzularına gem vuramaması kadınların kabahati diye görülür. “Kaldırım süpürgelerine” ahlaksız gözüyle bakılmasının nedeni de aynı, onların görevi hepimizin içinde yatan ahlaksıza hizmet etmektir.

Hepsini bir kenara bırakmaya çalışın. Tavrınızı, size belletilen yargılarınızı bırakın. Bir süreliğine suçluluk duygusundan, önyargılarınızdan, değer yargılarınızdan arının. Ancak ondan sonra anlatacaklarıma kulak verebilirsiniz.

1995 yılında sosyal antropoloji dalında doktoramı tamamlamış, saygın bir yüksek öğretim kurumunda tam gün, kadrolu bir görev almayı bekliyordum. Oysa bana okutmanlık verdiler, bir sürü derse girip çıkmaya başladım, çünkü üniversitelerin çoğunda artık profesörlük kürsüsü kalmamıştı, olsa da çok azdı. Ne de olsa doksanlı yıllardaydık, ne yapılan bağışlar eskisi gibi bol kesedendi ne de öteki gelir kaynakları. Yine de görevimde kalmaya kararlıyım, kendim seçmiştim bu mesleği. Elimdeki altın bilezik buydu.

Telekız ajansında çalışmaya başladığımda, sömestrden sömestre yenilenen bir sözleşmeyle ders veriyor, paramı sömestr bitiminde alıyordum – sınıf başına brüt bin üç yüz dolar gibi hiç de dolgun olmayan bir ücretti elbet.

Peach dediğim kadın telekız ajansı işletiyordu, orta çaplı bir ajanstı. Nasıl anlatsam? Bir düşüneyim. Rock yıldızları kente geldiklerinde onlara hizmet vermiyordu ama, onların yakın çevresindekiler müşterileriydi. Şirket sahipleri de vardı müşterilerinin arasında, fakat herkesin adını bildiği şirketler değildi bunlar. Kimi müşterileri Four Seasons Oteli'nde özel daire tutarlardı, ama ünlü Custom House'ta dairesi olana rastlanmazdı. Arabada ayaküstü saksofon üflenmesini isteyenlerle çalışmazdı Peach; kızı bir haftalığına Bahama Adaları'na götürmek isteyen adamlar da pek çalmazdı kapısını ya.

Peach'in eleman ararken verdiği ilanlar, en az yüksek- okul öğrenimini şart koşmasıyla diğerlerinden hemen ayrılırdı. Nice üniversite öğrencisinin öğrenim kredisini geri ödemesine katkıda bulunurdu doğrusu. Özel bir müşteri portföyü oluşturmuştu: Seksin yanında akıllı uslu sohbetler isteyen müşterileri onun hizmetinden çok memnundu. Hem çalıştırdığı telekızlara hem de müşterilerine bağlılık aşılarda herkese dürüst davranmaya çalışırdı.

Peach'in müşterileri üniversite çevresinde çalışanlar, borsa simsarları ve avukatlardı. Onun sorunlarını “halleden” yeraltı dünyasından adamlarla sutyen ölçülerindeki C kupunu bilgisayardaki C sürücüsüyle karıştıran bilgisayar çat-

lakları da vardı aralarında. Kimileri ya lokanta ya gece kulübü ya da jimnastik salonu sahibiydi. Kimi özürlü, kimi çok faal, kimi insan ilişkilerinde beceriksiz, kimi de bekârlığa veda etmek üzereydi. Kızlarla işyerlerinde, lokantalarda, teknelerinde, karlılarıyla yattıkları yatakta, yol kenarlarındaki ucuz otel odalarında, Park Plaza Oteli'nin lüks odalarında buluşurlardı. Boston'ın bu en görünmez, en silik erkeklerinin ortak yanı bir kızla bir saat birlikte olmak uğruna iki yüz doları gözden çıkartabilmeleri idi.

Parasını ödedikleri saati türlü yollarla geçirirlerdi, zaten biri kalkıp da para karşılığı seks yapmanın ne kadar aşağılayıcı olduğunu söylese –ki er ya da geç bu meslekle ilgili atıp tutan biri çıkar– ona da böyle derim. Çünkü, deneyimlerimle karşılaştırıldığında, dedikleri çok anlamsızdır.

Kelime oyunu yaptığımı düşünüyorsunuz, değil mi? Yanılıyorsunuz, ben burada martaval okumuyorum. Birçok meslekte çalışanlara saat başı ücret ödenir, haksız mıyım? İşverenler danışmanlara iş verir, onlardan belli uzmanlık alanlarında görüşlerini isterler, çünkü işverenin amacı işini yükseltirken kaldıraç kullanmak, kaldıraç edinmektir, falan filan. İşveren –veya müşteri– danışmana saat başı ücret öder. Danışman o süre boyunca müşterisi için önceden aralarında kararlaştırdıkları görevleri yerine getirir.

Danışmanın yaptığı uzmanlığını konuşturmak, müşterisine bir ürün sunmaktır, yoksa uzmanlığını sattığı filan yoktur. Talep duyulan ve müşterinin saat başı önceden belirlenmiş bir ücret ödemeye hazır olduğu bir alanda bilgi sahibi olan profesyonel kişidir. Yalnızca zamanını satıyordur. Uzmanlığı onda kalır; müşteri ürünü alır; ama proje süresince geçen saatler geride kalmıştır.

Telekızlar da kararlaştırılan bir projeyi tamamlamaları için kendilerine saat başı ücret ödeyen bir müşteriyle yaptıkları sözlü anlaşmayı yerine getirmek üzere uzmanlıklarıyla baştan çıkarma ve zevk verme deneyimlerini kullanan danışmanlardır. Talep duyulan ve müşterilerin saat başı önceden belirlenmiş bir ücret ödemeye hazır oldukları bir alanda bilgi sahibi olan profesyonel kimselerdir. Müşteri için

uzmanlığını konuşturarak ona bir ürün sunar, yoksa ne uzmanlığını ne de işini yaparken kullandığı araçları satmaktadır.

Danışmanlarla telekızlar arasında bir uçurum olduğunu, birinin ötekine göre aşağılık olduğunu düşünüyorsanız, bunu bana açıklamanız gerek, çünkü ben bir fark göremiyorum.

Garsonluk yapan bayan arkadaşlarım var, hem de Newsbury Caddesi, Columbus Bulvarı gibi yerlerde, deniz kıyısına kurulmuş seçkin lokantalarda garsonluk yaparlar, affedersiniz ama ben onların her gece katlanmak zorunda kaldıkları koşulları *asla* kaldıramazdım. Parası ne kadar bol olursa olsun.

Paradan söz açılmışken, saat başı ücret hiç de fena sayılmaz. Unutmayın, biz elimize geçen parayı kimseyle paylaşmak zorunda değiliz, ne devlete vergi kesilir ne de sosyal güvenlik primi. Sözümü geri alıyorum, fena sayılmaz ne demek, çok iyi para alırız.

Sekse yer verilmediği de olur. Yalnızlık çeken erkekler, bazen yalnızca onlara arkadaşlık eden, dediklerini dinleyecek bir kadın isterler; buna para ödemeye değer. *Frankie ve Johnny* filminden bir sahne kalmış aklımda, Al Pacino hapisten yeni çıktığında onunla öpüşüp koklaşacak, kedi gibi vücudunun kıvrımında uyumasına izin verecek bir kadın tutar. Bu sahne bana çok dokunaklı gelmişti.

Bazı müşteriler lokantalara, konserlere giderken yanlarında götürmek üzere kadın kiralarlar, ya gerçekten o etkinliklerde birinin kendilerine eşlik etmesini istiyorlardır ya da güzel bir kızla çıkmayı başarabildiklerini herkese göstererek caca satmak. Bizi terapistlerle karıştıranlar da çıkar, bir saat boyunca konuşur, sorunlarını, çektikleri yalnızlığı dinlettirirler.

Ne var ki müşterilerin çoğunun seks istediği doğrudur. Kimi çarçabuk, becerikli iş ister; bitince kız gitmekte özgürdür; kimi de flörtüyle sevişir gibi ağırdan alır ve yanından bir dakika önce ayrılmaya kalksanız, parasının karşılığını alamadı diye sızlanır. Bu uç tipler arasında aklınıza gelebi-

lecek her türlü insanla karşılaşacaksınız.

Bu kitabı yazarken kendi adım dışında herkesin adını değiştirdim, anlayışla karşılayacağınızı biliyorum. Ama hiçbiri uydurma karakterler değil. Hepsi gerçek insanlar. Her şey 1990'ların ikinci yarısında Boston'da yaşandı. İnanın bana.

Peki... merakınız arttı mı, siz de yaşananları bilmek isteyenler arasına katıldınız mı? Biz telekızların neler düşündüklerini, neler hissettiklerini, kim olduklarını öğrenmek istiyor musunuz?

Öyleyse dünyama hoş geldiniz.

Birinci Bölüm

“Boşluğa dikkat... Boşluğa dikkat!” Londra’da metro istasyonunda beklerken sevimsiz bir dadı edasıyla beni adıma dikkat etmem için uyarın bedensiz sesi dinliyordum. Kaygı duymalarını saygıyla karşılıyordum ama bunu dile getiriş biçimlerini asla.

Orada durmuş uslu bir kız çocuğu misali boşluğa dikkat ederken omzumdaki çantada katlı duran gazetede gözüme ilişen ilan takılmıştı aklıma. Biraz tedirgindim, sanki orada bulunan herkes aklımdan geçirdiklerimi okuyor, ilanda yazanları biliyordu.

Boston’dan ayrılmadan önce içimden bir şey dürtmüş, bana haftalık *Phoenix* dergisi aldirtmişti, aslında pek dürtü de sayılmazdı ama o kılığa bürünmüştü. Dürtülerim genellikle böyledir. Bir haftalığına gitmişim Londra’ya, London School of Economics’te ders verecektim, gelgelelim aklım işimde sayılmazdı pek.

Oysa işimi düşünmeliydim. Burada bulunmak bir ayrıcalıktı, onur duymam gerekirdi, özel yaşamında çektiğim sorunlar meslek yaşantımı etkilememeliydi. Ama hep öyle olmaz mı? İkisini birbirinden ayıracağını sanırsın, yaşamını birbiriyle kesişmeyen bölümlere ayıracağını düşünürsün. Düşünürsün de yanılıyorsundur.

Özel yaşamım ilgi diye bağıriyordu. Avaz avaz. Paraya ihtiyacım vardı. Çok paraya. Hem de derhal.

Para sorunum son sevgilim Peter’in eski (sonradan anlaşıldığına göre birlikte olduğumuz onca zaman boyunca benden gizli becermeye devam ettiği) sevgiliyle buluşmak üzere San Francisco’ya giden uçağa binmeye karar verip

giderken de hesabımdaki bütün parayı boşaltmasıyla başlamıştı. Erkekler arasında bir prens.

Kıramı ödemekte gecikmiştim. Sınırlı hesabımdaki meblağ sömestr sonuna kadar geçinmek zorunda olduğum paraydı. Seçmeli sosyoloji dersi verdiğim iki okuldan paramı ancak o zaman alacaktım. Ayağımı yorganıma göre uzatmam, önceden belirlediğim bütçenin dışına çıkmamam gerekiyordu, ne fazladan ne de sürpriz bir harcama yapabiliirdim.

Oysa Peter'ın ayrılışı sürpriz harcamaydı.

Sömestrin sonuna daha iki ay vardı. Bu nedenle fena halde para lazımdı.

Sorunu her zamanki yöntemimle ele aldım. Bir akşam kafayı bulana dek içip kendime acıdım, sabah uyandığımda akşamdan kalma halimden kurtulmak için elimden geleni yaparak bir liste çıkardım. Liste yapmayı severim. Hep sevdim. Listeler ipleri ele aldığım izlenimi uyandırırılar bende. Gereken parayı sağlayabileceğim her olanağı sıraladım.

Sonuç kısacık bir listeydi.

Yapmayacağım bir şeyse yardım istemektir. Ne ailemden ne de Massachusetts Sosyal Yardım Fonu'ndan. Yanlış yargıların peşinden giden bendim, bunun bedelini başkasına ödetmenin hiçbir anlamı yoktu. Dolayısıyla listemde "devlet yardımı" sözcüklerine yer vermiş olsam da bu olasılığı es geçip ötekilere baktım.

Geriye kalanlara kaşlarını çatarak baktığımı fark ettim, "çocuk bakıcılığı" silinmek zorundaydı, çocuklarla aram hiç de iyi sayılmazdı, hem de ücreti beni rahatlatmayacak kadar düşüktü. Geride kalan seçenekler hiç de iç açıcı sayılmazdı.

Gelgelelim o seçeneklerden *birini* denemem gerekiyordu. Elimde çok fazla seçenek yoktu. Derin bir soluk aldım ve okulun yolunu tuttum.

Kampusta çıkarılan –BU veya Northeastern ya da her neyse– bir gazetede gördüğüm, hepimizin gözüne sıkça çarpan, küçük bölmelerde oturup 900'lü numaraları arayanlarla konuşacak kişiler isteyen ilanda yazılı numarayı çevirdim. Senden beklenen seksten konuşmak, arayanları onlar

için yanıp tutuştuğuna inandırmaktı.

Neyse, kalles sevgilim seksi bir sesim olduğunu söylediydi, ben de bu işi denemeye karar verdim. Tabii ilk ve son olarak.

Berbat bir görüşme olacağından habersiz, bu fikre epey kafa yormuştum. Ürkütücü görüntülerle karşılaşacağım hiç aklıma gelmemişti: kulaklık takmış kadınların yan yana dizilmiş minicik bölmelerde hiç bitmeyen konuşmaları. Telefonların üstünde yanıp sönen ışıklar vardı. Çoğu orta yaşlı, pörsümüş, abartılı makyaj yapmış kadınlardı, öyle kayıtsızdılar ki o kadar umutsuz durumda olmasaydım zalim oldukları sonucunu bile çıkarabilirdim.

Benimle konuşurken dişini karıştırdığı kürdanı ağzından bırakmayan, her tarafını deliş deşik ederek küpeler geçiren yılışık bir delikanlıyla görüşmeyi beklemiyordum. Gözleri sayfalarını karıştırdığı porno dergisinden bir an bile kalkmamıştı. “Tamam, şekerim. Saatte sekiz dolar, en az iki telefon,” dedi.

“En az iki telefon ne demek oluyor?” diye sordum. “Bir saatte iki telefon mu?”

Böyle demekle başını kaldırıp ilgisini çekmeyi başarmıştım. Dalga mı geçiyordu yoksa bana acımış mıydı, anlamadım. “Bir anda en az iki telefon,” dedi.

Yüzüne baktım. “Aynı anda iki kişiyle birden konuşmak yani?”

“Hah, işte öyle.” Çok sıkıldığı belliydi. “Biri senin Ukraynalı bir jimnastikçi olmanı, öteki de dövme bir lezbiyen olmanı isterse, olacaksın. Vakit nakit. İş istiyor musun?”

Bense o sırada müşterileri birbirine karıştırırsan, neler olur diye düşünüyordum. Kıyamet kopardı herhalde. Tabii ya. Saati sekiz dolara bal gibi karıştırırdın.

Sonunda pes ettim, listeyi yırtıp attım, parasızlığa çözüm olarak derdime mum yakmakla yetindim. Faturalar kötü alışkanlıkları gereği arka arkaya geliyorlardı: Sıfırı tüketmeme çok az kalmıştı. Posta kutumdaki paslı aralıklardan resmî zarfları seçebiliyordum. Bazılarının üstüne kırmızı bant çekilmişti. Açmaya gerek bile yoktu. Ne yazdıkları

belliydi.

Seçmeli sosyoloji dersinde *Ölüm ve Ölmek Üzerine* adlı konuyu işlememiz de duruma cuk oturuyordu. Cuk otururdu elbette, dersi anlatırken karamsar düşüncelerin etkisinden kurtulamıyordum çünkü. Sınıfı iki tartışma kümesine ayırır, başlarının üzerinden pencereden dışarı bakarken, korkunun soğuk pençesini enseme hissederdim. Hele o haftalardan birinde intihar konusunu işlerken.

Olmayacak şey değil gibi gelmişti bana.

Derken, gazetede gördüğüm ilan usulca aklıma girmeye başladı. Bazen *Phoenix* dergisinin *After Dark* sayfalarına göz atardım, hem Ukraynalı bir jimnastikçi hem de dövme-
li bir lezbiyen olamayacağıma karar verip artık 900'lü ilanlara bakmayı bıraktıktan sonra bile.

Telefon ilanlarından sonraki sayfalarda telekız ajansı ilanları yer alırdı.

Şöyle bir bakar, gazeteyi kapatarak orada öyle bir ilan yokmuş gibi davranır, kedim Scuzzy'nin hışırtilı sayfaların üstüne uzanmasına izin verir, ben de ödev kâğıtlarını okumaya koyulurdum. Gelgelelim...

Neden olmasın?

Olmayacak bir şey miydi? Yoksa Borders kitapçısında ya da Starbucks kahvesinde asgari ücretle çalışarak haftalık çalışma programıma bir elli saat daha eklemeyi mi tercih ederdim? Listede kalan diğer seçenekler bunlardı. Görüşmeye bile gitmiştim. Dilediğim zaman Borders'ta işe başlayabilirdim.

Tam da o sıralarda kafamın içindeki ses dillenmişti. Annemin sesine nasıl da benziyordu, aklımın kaydığı yerden pek hoşnut olmamıştı anlaşılan. Ama 900'lü seks hatında çalışmak üzere başvurduğumda sesini çıkarmaması ilginçti, hoş, o iş bambaşkaydı. Ses giderek dinmek bilmiyordu.

Sus, bekle, dedim. Dur biraz. Bir düşünelim hele. Bir bölmede oturup iki (ya da anlaşıldığı kadarıyla daha çok) erkekle telefonda seks yapmak, elinden geldiği kadar oyala-yıp hatta kalmalarını sağlamak, bazen gecede yirmi, otuz ya

da kırk görüşme yapmanda hiçbir sakınca yok. Peki ya gerçekten seks yapmak, gecede yalnızca bir kere, hem de sekiz dolardan çok daha fazla bir para karşılığında?

Farkı ne? Doğru söyle.

Büyük fark var, diye yanıt geldi sestem. Çileden çıktığı vurgulamasından belliydi, tıpkı ahlakla ilgili konularda anneme karşı çıktığımda olduğu gibi. Peki, dedim açık konuşmayı deneyerek, ama neden? Bunun sınırı *nerede*? Biri kabul edilebilirken, diğeri neden asla kabul edilemez? Beş dolara seks yapılmaz dersin, bunu anlarım. Ama beş yüz dolara ne dersin? Ya beş milyona? Ha, evet, bu başka bir konu değil mi? Churchill'in bir zamanlar dediği gibi, artık ne olduğunu biliyoruz, tek yapmamız gereken sana fiyat biçmek.

Ses birdenbire susmuştu. Onu suçlayamazdım: Churchill'e karşılık vermek hiç kolay değildi.

Sonradan, telekızlardan bazılarıyla tanışınca, onlara da aynı soruyu yöneltecektim. Barda yeni tanıştığın bir adamla seks yapman hoş görülüyor da bunu iş olarak yapmak neden hoş karşılanmıyor? Hangisi daha ahlaklı? Marie, bir an durup düşündüğünü ve sonradan tiksintiyle baktığı kaç herifin penisini içine sokmasına izin verdiğini, hem de hiç para almadığını aklına getirince bu işe girmeye karar verdiğini söyledi.

İnsan bir an durup düşünmeden edemiyor, değil mi?

Kalles sevgilimin bana dokunmasına, beni öpmesine, becermesine izin vermiştim. Oysa şimdi onun çükünü, elle-rini, dilini gözümün önüne getirince kendimi kirlenmiş hissediyordum, midem bulanıyordu.

Bu da yetmezmiş gibi bunların karşılığında para ödeyen ben olmuşum.

Böylece Logan'a ve İngiltere'ye giderken yanıma *Phoenix* dergisini de aldım, ders vereceğim bir hafta boyunca parasını ancak karşılayabildiğim öğrenci yurdunun yatakhanelerinde *After Dark* sayfalarını açıp ilanları okumaya koyuldum.

Birini işaretledim.

JEANNETTE ANGELL

TELEKIZ

ROMAN

Telekiz, birebir yaşandıktan sonra yazılmış bir roman. **Jeannette Angell**, üniversitede sosyoloji, tarih, antropoloji dersleri vermektedir. Birlikte yaşadığı erkek arkadaşı, birikmiş tüm parasını alıp ortadan kaybolunca, yaşamı tümden değişti. Gündüzleri öğretim

üyelğini sürdürürken, geceleri telekizlik yapmaya başladı. Üç yıl sonra eski yaşamına geri döndüğünde, toplumun telekizlikle ilgili yargılarının tümden yanlış olduğunu düşünüyordu: "Telekizlerin de ahlak kuralları vardır. Aramızda Demokratlar, Cumhuriyetçiler, Bağımsızlar, Sosyalistler, Liberaller bulunur. Kimimiz küçük hayvanları severiz. Ne seks manyağıyızdır, ne de nemfoman. Biz de ilişkiler yaşarız, güven veririz, sır saklarız. Bizler de birilerinin kızı, kardeşi, annesi ya da eşiyizdir!" Bu romanda anlatılanlar, 1990'ların ikinci yarısında Boston kentinde yaşandı. Yazarın adı dışında tüm adlar değiştirildi, ama karakterlerin hepsi gerçek.

KAPAKTAKİ RESİM: FABRICE QUAEGBEUR

ISBN 975-07-0632-3

9 789750 706325

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR